

LBRIS

We know
books

DAVID WALLIAMS s-a născut la Merton, o suburbie a Londrei, în august 1971. Este actor, umorist, prezentator al unor emisiuni de televiziune și autor de cărți pentru copii. A studiat la Reigate Grammar School și la Universitatea din Bristol și a fost membru al National Youth Theatre, unde l-a întâlnit pe Matt Lucas, alături de care a scris și a interpretat celebrul show de radio și televiziune *Little Britain*.

În 2008 și 2009, publică primele sale cărți pentru copii, ilustrate de Quentin Blake, *The Boy in the Dress* (Băiatul cu rochie) și *Mr Stink* (Domnul Sconcs). Pentru următoarele romane, *Billionaire Boy* (Băiatul miliardar) și *Gangsta Granny* (Bunicuța hoțomană), a colaborat cu reputatul ilustrator Tony Ross. Romanul *Ratburger*, apărut în 2012, a fost declarat cartea anului în cadrul National Book Awards.

David Walliams este recunoscut pentru implicarea sa activă în acțiunile de caritate.

QUENTIN BLAKE a ilustrat peste trei sute de cărți. În 1980 a câștigat prestigioasa medalie Kate Greenaway. În 1999 a fost primul ilustrator care a primit titlul de Artist Laureat al Marii Britanii în domeniul literaturii pentru copii, iar în 2013 a fost înnoțat pentru servicii aduse ilustrației de carte.

Quentin Blake a ilustrat și seria Roald Dahl, apărută în traducere la Editura Arthur.

DAVID WALLIAMS

Domnul Sconcs

Ilustrații de Quentin Blake

Traducere din engleză
de Lavinia Braniște

arthur

— Tu ești o domnișoară foarte specială, a zis domnul Sconcs. Și când o să mă uit la steaua aceea o să mă gândesc la tine.

Chloe s-a simțit copleșită.

— Mulțumesc, a zis ea. Și eu o să mă uit la ea și o să mă gândesc la dumneavoastră.

L-a îmbrățișat tare de tot și nu mai voia să-i dea drumul. El a stat nemișcat și a ținut-o așa o clipă, apoi s-a mișcat un pic ca să se elibereze.

— Trebuie să plec acum. Sufletul meu nu-și găsește liniștea și trebuie să rătăcesc. La revedere, domniță Chloe.

— La revedere, domnule Sconcs.

Rătăcitorul și-a văzut mai departe de drum, în timp ce noaptea se furișă pe cer ca o panteră. Fata s-a uitat după el cum dispăre, până când pe străzi nu se mai auzea decât ecoul liniștii.

Mai târziu, în seara aceea, Chloe stătea singură în pat. Domnul Sconcs dispăruse. Poate pentru totdeauna. Dar încă îi mai simțea mirosul. Avea să-i simtă mereu mirosul.

Și-a deschis caietul de matematică și a început să scrie primele cuvinte ale noii sale povești.

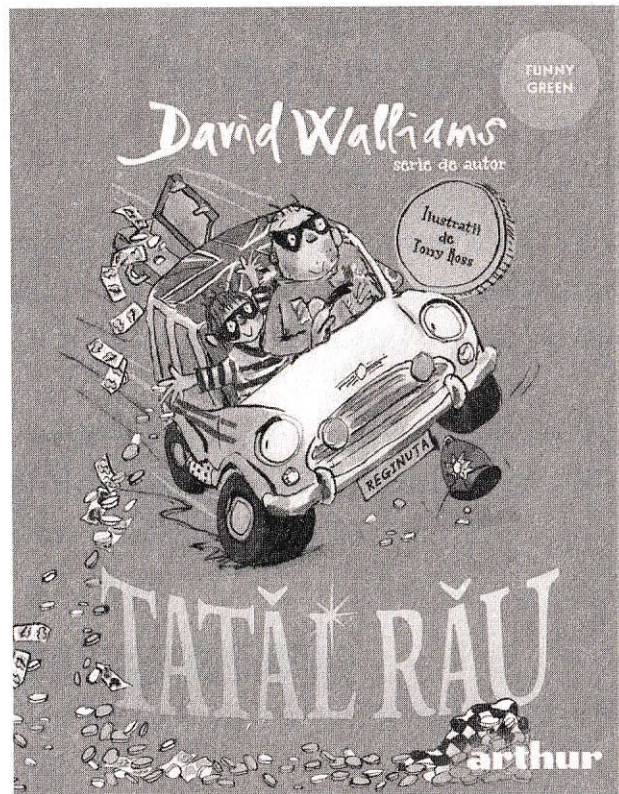
Domnul Sconcs putea...

Cuprins

Mulțumiri	7
1. Frecați cu podul palmei	9
2. O tăcere de gheață	20
3. Hoinarul	26
4. Aiureli	34
5. Abandonați Starbucks!	43
6. Cei care fug de săpun	56
7. O găleată în colț	62
8. Poate e de la canalizare	68
9. O mică dâră de salivă	80
10. Ușor mestecat	87
11. Tras de păr	92
12. Mirosea de trăsnea	97
13. Tacă-ți gura!	105
14. Doamna și vagabondul	108
15. E vremea pentru baie	116
16. Să conduci Britannia	121
17. I s-a pleoștit coafura	127

18. Căcăreze de iepure	134
19. Supervagabondul	139
20. Un sul soios de hârtie igienică	144
21. Șervețel umed	150
22. Zile lungi de lânzeală	157
23. Omul de zăpadă din plastic	165
24. Îh-îh-câh	171
25. Vâsc din piele neagră	175
26. Mica stea	180

Nu rata *Tatăl rău*, povestea lui David Walliams despre un tată nu chiar așa de rău și fiul lui, Frank. O poveste intensă ca o cursă de mașini, cu frâne și sprinturi, pe care o citești cu sufletul la gură.

Dă pagina și citește un fragment din *Tatăl rău*.

La final, aş vrea să le mulţumesc tuturor celor care mi-au scris – mai ales copiilor – să-mi spună că le-a plăcut prima mea carte, *The Boy in the Dress* (*Băiatul în rochie*). E foarte emoţionant să vezi că cineva şi-a făcut timp să scrie o scrisoare, iar asta m-a încurajat enorm în timp ce lucram la *Domnul Sconcs*. Sper să nu-i dezamăgesc.

1 | Frecaţi cu podul palmei

Domnul Sconcs puţea. Şi de asemenea duhnea. Şi dacă ar fi corect să spunem că duhorea, ei bine, să ştiţi că şi duhorea. Era cel mai soios şi puturos răpănos care existase vreodată.

Duhoarea este cel mai îngrozitor miros. Duhoarea e mai rea decât putoarea. Şi putoarea e mai rea decât mirosul de canalizare. Şi o canalizare pute mai rău decât o latrină. Şi o adiere dinspre o latrină e de ajuns ca să-ţi mute nasul.

Nu era vina domnului Sconcs că puţea. La urma urmei, era un vagabond. N-avea casă, deci n-avea niciodată ocazia să facă baie, aşa, ca mine şi ca tine. După un timp, mirosul a devenit tot mai îngrozitor şi mai îngrozitor. Iată o poză cu domnul Sconcs.

E chiar dichisit, cu papion și sacou de stofă, nu-i așa? Dar nu vă lăsați păcăliți. Ar putea fi una dintre cărțile acelea în care frecăți pagina cu podul palmei, ca să puteți mirosi, dar ar mirosi atât de rău, încât ar trebui s-aruncați cartea la coș. Și să-ngropați coșul. Foarte, foarte adânc.

Lângă el e cățelușa lui mică și neagră, Ducesa. Ducesa nu era de rasă, era și ea acolo, o cățelușă. Și ea mirosea urât, dar nu așa de tare ca domnul Sconcs. Nimic pe lumea asta nu mirosea așa de rău ca el. În afară de barba lui. Barba îi era plină de resturi vechi de ouă și cârnați și brânză care-i căzuseră din gură cu mulți ani în urmă. Nu fusese spălată niciodată, așa c-avea duhoarea ei specială, chiar mai puternică decât cea principală.

Domnul Sconcs a apărut pur și simplu în oraș într-o dimineață și s-a instalat pe o bancă veche de lemn. Nimeni nu știa de unde venea sau încotro se îndrepta. Majoritatea localnicilor erau drăguți cu el. Uneori îi aruncau la picioare câteva monede și apoi își luau tălpășița cu ochii lăcrimând. Dar nimeni nu era cu adevărat *prietenos*. Nimeni nu se oprea să stea de vorbă.

Cel puțin nu până în ziua în care o fetiță și-a luat inima în dinți și i-a vorbit... și aici începe și povestea noastră.

— Bună ziua, a zis fata, cu vocea tremurând un pic de emoție.

O chema Chloe. Avea doar doisprezece ani și nu mai vorbise niciodată cu un vagabond. Mama îi interzisese să stea de vorbă cu „astfel de arătări“. Nu o lăsa nici măcar să stea de vorbă cu copiii din cartierul cu locuințe sociale. Dar Chloe nu credea despre domnul Sconcs că este o *arătare*. Ei i se părea un om cu o poveste foarte interesantă, iar lui Chloe cel mai mult pe lume îi plăceau poveștile.

În fiecare zi, în mașina părinților, în drum spre luxoasa ei școală particulară, trecea pe lângă el și câinele lui. Fie că strălucea soarele, fie că ninge, el era mereu pe aceeași bancă, cu cățelul la picioare. În timp ce se desfăta pe bancheta de piele a mașinii, împreună cu otrava de soră-sa, Annabelle, mai mică decât ea, Chloe se uita pe geam și se gândea.

Milioane de gânduri și întrebări nu-i dădeau pace. Cine era omul acela? De ce trăia pe străzi? Avusese vreodată o casă? Cu ce-și hrănea câinele? Avea prieteni sau rude? Dacă da, oare știau că e vagabond?

Unde mergea de Crăciun? Dacă cineva ar fi vrut să-i trimită o scrisoare, ce adresă pune pe plic? „Banca aceea, știți care... cum dai colțul după stația de autobuz“? Când făcuse baie ultima oară? Și oare *chiar* așa îl chema, domnul Sconcs?

Chloe era o fetiță căreia îi plăcea să fie singură cu gândurile ei. Adesea stătea în pat și inventa povești despre domnul Sconcs. Cum stătea așa, singură în camera ei, îi treceau prin minte tot felul de povești

fantastice. Poate că domnul Sconcs era un erou bătrân, un fost marinar care câștigase o sumedenie de medalii pentru curajul său, dar îi fusese imposibil să se adapteze vieții pe uscat. Sau poate că era un tenor cunoscut în lumea întreagă, dar într-o seară, după ce a cântat nota cea mai înaltă dintr-o arie interpretată la Royal Opera House din Londra, și-a pierdut vocea și n-a mai putut cânta niciodată. Sau poate că de fapt era un agent secret rus care-și găsisse o deghizare elaborată de vagabond și spiona oamenii din oraș.

Chloe nu știa nimic despre domnul Sconcs. Dar de un lucru a fost sigură în acea zi, când s-a oprit să vorbească pentru prima dată cu el: părea să aibă *mult* mai mare nevoie de bancnota ei de cinci lire decât avea ea.

Părea, de asemenea, însingurat – nu doar singur, ci însingurat în suflet. Iar asta o întrista pe Chloe. Știa prea bine cum e să te simți însingurat. La școală nu-i plăcea prea mult. Mama insistase ca gimnaziul să-l facă la o școală pretențioasă de fete, iar ea nu-și făcuse acolo nicio prietenă. Lui Chloe nu-i plăcea prea mult nici să stea pe-acasă. Oriunde s-ar fi aflat, simțea că locul ei nu prea e acolo.

Colac peste pupăză, se întâmpla să fie și acea perioadă a anului care-i plăcea lui Chloe cel mai puțin: Crăciunul. Se presupune că toată lumea adoră Crăciunul, mai ales copiii. Dar Chloe îl detesta. Detesta beteala, detesta pocnitorile, detesta colindele,

detesta să se uite la discursul Reginei, detesta plăcinta cu carne, faptul că nu ninge niciodată așa cum ar fi trebuit, detesta să stea împreună cu familia ei la o cină extrem de lungă și, mai presus de toate, detesta felul în care trebuia să se prefacă fericită doar pentru că era 25 decembrie.

— Pot să te-ajut cu ceva, domniță? a întrebat domnul Sconcs.

Avea o voce surprinzător de elegantă. Cum nimeni nu se mai oprise vreodată să stea de vorbă cu el, s-a uitat oarecum suspicios la fetița mică și dolo-fană din fața lui. Chloe a simțit dintr-odată un fior de teamă. La urma urmei, poate că nu fusese o idee așa de bună să stea de vorbă cu vagabondul ăla bătrân. Pregătise momentul săptămâni la rând, chiar luni. Și în mintea ei nu se desfășurase deloc așa.

Pentru ca totul să meargă și mai prost, Chloe s-a văzut nevoită să nu mai respire pe nas. Mirosul începuse s-o doboare. Părea să aibă o viață proprie și i se strecura în sus, prin nări, și simțea apoi cum îi arde gâtul.

— Ăăă, păi... îmi cer scuze că vă deranjez...

— Da? a zis domnul Sconcs, un pic nerăbdător.

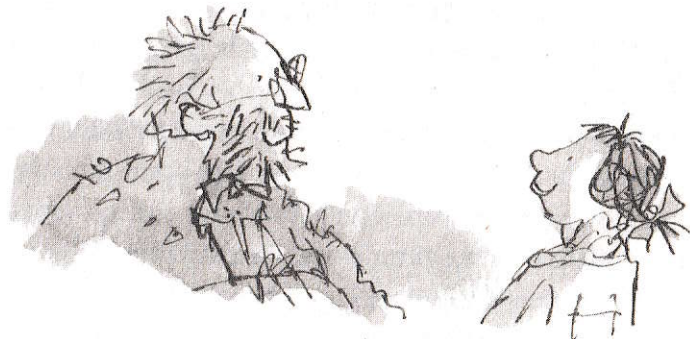
Chloe a rămas surprinsă. Unde se grăbea așa? El oricum stătea tot *timpul* pe banca lui. Nu era ca și cum dintr-odată ar fi avut nevoie să plece în altă parte.

Ducesa a început să latre la ea. Lui Chloe i s-a făcut și mai frică. Domnul Sconcs și-a dat seama, așa

că a tras cățelușa de lesă (un capăt de sfoară veche), pentru a o liniști.

— Păi, a continuat Chloe tulburată, mi-a trimis mătușica cinci lire să-mi iau un cadou de Crăciun. Dar eu de fapt nu am nevoie de nimic, așa că m-am gândit să vă dau banii dumneavoastră.

Domnul Sconcs a zâmbit. Chloe a zâmbit și ea. Pentru o clipă a părut că avea să accepte darul fetei, dar apoi și-a coborât privirea.

— Mulțumesc, a spus el. O bunătate de neimaginat, dar nu pot să iau banii, îmi pare rău.

Chloe era nedumerită.

— Și de ce nu, mă rog?

— Ești doar o copilă. Cinci lire? E mult, mult prea generos.

— Eu credeam că...

— Ești amabilă, dar mă tem că nu pot să accept. Ia spune-mi, câți ani ai, domniță? Zece?

— DOISPREZECE! a strigat Chloe.

Era un pic cam scundă pentru vârsta ei, dar îi plăcea să creadă că era mai mare în multe alte feluri.

— Am doisprezece ani. Fac doisprezece pe nouă ianuarie!

— Îmi cer scuze. Ai doisprezece ani. Aproape doisprezece. Du-te și cumpără-ți un disc din acela nou cu muzică. Nu te îngriji tu de un vagabond bătrân ca mine.

A zâmbit. Iar când a zâmbit i s-au luminat ochii.

— Dacă nu sunt prea nepoliticoasă, a zis Chloe, pot să vă întreb ceva?

— Da, sigur că poți.

— Păi, mi-ar plăcea foarte mult să știu de ce locuiți pe o bancă, și nu într-o casă, așa, ca mine?

Domnul Sconcs s-a foit ușor, părând neliniștit.

— E o poveste lungă, draga mea, i-a răspuns el. Poate c-o să-ți spun într-o altă zi.

Chloe era dezamăgită. Nu era sigură că va mai exista o altă zi. Dacă mama ei afla fie și numai că îndrăznește să stea de vorbă cu omul ăsta, darămite și de banii oferiți, și-ar fi ieșit din minți.

— Atunci... îmi pare rău că v-am deranjat, a spus Chloe. Vă doresc o zi minunată.

Și, în timp ce pronunța cuvintele, a început să se simtă jenată. Ce lucru stupid s-a trezit să spună! Cum ar fi putut el să aibă o zi minunată? Era un vagabond bătrân și nespălat, iar cerul se întuneca din ce în ce mai mult, acoperit de nori negri.

jucător de crichet, a aruncat-o direct în coșul de gunoi. Chloe l-a cronometrat, iar imaginația a început dintr-odată să-i zbârnâie. Să fi fost oare demult căpitanul echipei naționale de crichet?

Domnul Sconcs și-a frecat mâinile.

— Bine c-am scăpat de-un gunoi infect, a zis el.

— Mulțumesc, a murmurat Chloe.

— N-ai pentru ce, i-a răspuns domnul Sconcs.

Nu trebuie să le dai voie celor care te terorizează să te descurajeze.

— O să încerc, a spus Chloe. Mi-a părut bine să vă cunosc, domnule... ăăă... a început ea.

Toată lumea îi spunea domnul Sconcs, dar ea nu știa dacă el știe. Și i se părea nepolitic să-i spună așa în față.

— Sconcs, a zis el. Mi se spune domnul Sconcs.

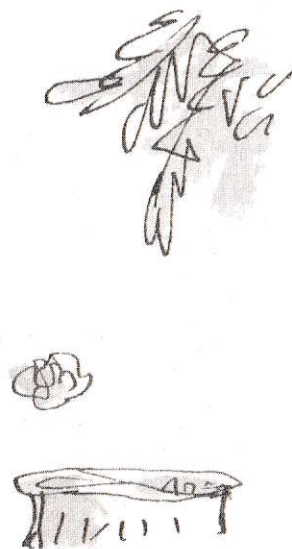
— A! Încântată de cunoștință, domnule Sconcs.

Eu sunt Chloe.

— Bună, Chloe, a spus domnul Sconcs.

— Știți ceva, domnule Sconcs? S-ar putea ca până la urmă să mă duc totuși pe la magazine. Aveți nevoie de ceva? Un săpun sau altceva?

— Mulțumesc, dragă, a răspuns el. Dar eu n-am ce face cu săpunul. Vezi tu, doar ce-am făcut o baie anul trecut. Dar mi-ar plăcea *la nebunie* niște cârnați. Chiar m-aș topi după un cârnăcior cărnos...

2 | O tăcere de gheață

— Mamă? a zis Annabelle.

Mama a mestecat în liniște, a înghițit și abia apoi a răspuns.

— Da, scumpa mea copilă.

— Chloe tocmai a luat un cârnăcior de pe farfurie și l-a ascuns în șervețel.

Era sâmbătă seara și familia Fărâma era așezată la masa din sufragerie. Pentru că luau cina, pierdeau emisiunile *Dansez pentru tine* și *X Factor*. Mama le interzicea să se uite la televizor în timpul mesei. Hotărâse că e „îngrozitor de comun“. În schimb, familia trebuia să stea într-o tăcere de gheață și să mănânce holbându-se pe pereți. Sau mai alegea mama uneori un subiect de discuție, de obicei ce-ar face ea dacă s-ar afla în fruntea țării. Era de departe subiectul ei preferat. Mama avusese înainte un salon de cosmetică, dar renunțase la asta pentru a candida la Parlament, iar în sinea ei nu avea nicio îndoială că într-o bună zi avea să ajungă prim-ministru.

Pisica albă, persană, a familiei fusese botezată de mamă Elisabeta, după regină. Mama era obsedată să fie la modă. La parter exista o baie – tot timpul închisă – pentru „oaspeți foarte importanți“, de parcă vreun membru al familiei regale urma s-apară să facă pipi. În dulapul din bucătărie se afla un set de ceai din porțelan, care era ținut „de bun“ și care nu fusese folosit nici măcar o dată. Mama pulveriza odorizant chiar și-n grădină. Mama nu ieșea niciodată în oraș și nici măcar nu deschidea ușa dacă nu arăta impecabil, cu prețioasele ei perle la gât și cu părul atât de țepăn de la fixativ, încât ar fi putut crea o gaură în stratul de ozon. Era atât de obișnuită să strâmbe din nas la oricine și la orice, încât era în pericol să rămână cu nasul așa. În dreapta e o poză a ei.

Eu ce să zic, arată elegant, nu credeți?

Cu totul nesurprinzător, tatăl, sau tati, cum îi plăcea să i se spună atunci când nu era mama prin preajmă, alesese o viață liniștită și de

